

Hồi 20

Con Mắt Trái Tim

Đào Liễu cười:

- Thật không hiểu tại sao mà tiểu thư lại không thềm chú ý gì hết, đã thấy tôi là Đào Liễu, hay ít nhất cũng là quá giống Đào Liễu, đáng lẽ mọi cử chỉ của tôi, tiểu thư phải để ý, thế nhưng khi tôi cố ý làm đổ trà và trao cho tiểu thư một mảnh giấy vo tròn tiểu thư cũng không thấy, để cho nó rơi ngay chỗ ngồi, cũng may, chút nữa là tôi bị chúng hại rồi.

Thư Hương cau mặt:

- Lạ quá, không hiểu tại sao lúc đó ta lại không chú ý...

Đào Liễu biết tại sao, nhưng cô ta không nỡ nói: “Còn tâm trí đâu mà chú ý”?

Thật lâu, Thư Hương lắc đầu:

- Cho đến bây giờ ta thật cũng vẫn chưa hiểu tại sao họ lại dốc tâm hãm hại ta mãi như thế ấy?

Đào Liễu nhếch nhếch môi:

- Nói hãm hại thì cũng không phải, họ chỉ muốn cưới cho được cô nương thôi, chứ không hãm hại gì cả.

Thư Hương nhướng mắt:

- Làm gì mà phải tốn hao tâm cơ quá vậy? Nhưng ai là kẻ chủ mưu?

Đào Liễu đáp:

- Lưu Tiên Sinh.

Thư Hương lại phát run:

- Hắn... hắn âm mưu với Trương Hảo Nhi?

Đào Liễu cười:

- Trời đất, cho tới bây giờ mà tiểu thư vẫn còn không biết nữa sao?

Thư Hương hỏi:

- Như vậy là hắn không có bị ai điểm huyết hay gì hết?

Đào Liễu bủi môi:

- Ở đó mà điểm huyết, chỉ bằng hai ngón tay, một trăm thằng Hoa Hồ Điệp hắn bóp cũng chết luôn.

Thư Hương rùng mình:

- Trời ơi... vậy tại sao ta đánh hấn, nhận nước hấn mà hấn trở trở như chết?

Đào Liễu nói:

- Cái đó thì tôi không biết, nhưng cứ theo võ công như hấn thì những cái đánh của tiểu thư thì cũng chỉ như phủ bụi.

Thư Hương nói:

- Nhưng ta đập hấn... chảy máu...

Đào Liễu cười:

- Nếu tôi là đàn ông, tôi chiếm được cô nương thì cho đầu bị chặt mất một tay một chân tôi cũng bằng lòng chớ đừng nói chảy máu.

Thư Hương lại rùng mình:

- Cái tên đó thật đáng sợ...

Đào Liễu nói:

- Cứ theo tôi biết thì võ công của hấn còn đáng sợ hơn bất cứ người nào mà trước đây mình đã biết.

Cô ta bỗng cười:

- Nhưng cứ hể gặp Trương thiếu gia là hấn cúp đuôi như chuột thấy mèo.

Thư Hương hỏi:

- Sao người biết?

Đào Liễu đáp:

- Nếu không có Trương thiếu gia đến kịp thời thì bây giờ tôi đã chun xuống đất rồi.

Thư Hương trừng mắt:

- Hấn định giết người?

Đào Liễu gật đầu:

- Hình như trước giờ hôn lễ, cái tên Lưu Tiên Sinh chợt nhớ ra tôi, lúc gặp ở nhà Vương đại nương, hấn chỉ chú ý tiểu thư nên gặp lại tôi ở đây hấn không nhận ra, nhưng khi hấn nghi là hấn nhớ lại...

Thư Hương cau mặt:

- Nhưng... nhưng tại làm sao người đến nơi này?

Tiểu Lan đáp:

- Vương đại nương thiếu nợ thiếu nần gì đó không biết, bà ta bán tôi cho Trương Hảo Nhi.

Thư Hương trở mặt:

- Chớ không phải người trốn thoát?

Đào Liễu cười:

- Lọt vô tay Vương đại nương rồi mà trốn thoát được cũng còn lâu.

Ngó ngó Đào Liễu một hồi, Thư Hương bỗng bật cười:

- Vương đại nương không phải Phạt Tổ Như Lai mà sao lại làm cho Tôn Ngộ

Không sợ dữ vậy cà?

Nói câu này là nhớ... Trư Bát Giới, khiến cho Thư Hương ôm bụng cười sặc sụa.

Đào Liễu ngơ ngác:

- Cái gì mà tiểu thư cười dữ vậy?

Thư Hương vừa cười vừa nói:

- Người là Tôn Ngộ Không bảo hộ “Nam Du”, nhưng người không phải là con khỉ già mà là con khỉ... trẻ. Nhưng không phải ta cười người đâu, ta cười Trư Bát Giới.

Đào Liễu cứ ngơ ngơ:

- Trư Bát Giới đâu?

Thư Hương càng cười lớn hơn nữa:

- Thì cái thằng cha Trương... Ốc Mít đó, Trương thiếu gia của người đó. Không giống à?

Đào Liễu không cười, cô ta trầm ngâm hoài không nói...

Thư Hương hỏi:

- Người nghĩ cái gì vậy?

Đào Liễu đáp:

- Tôi đang nghĩ về cái nhìn của con người...

Thư Hương hỏi:

- Cái nhìn gì?

Đào Liễu đáp:

- Tôi có nghe người ta nói “con mắt trái tim” nhưng tôi không biết nghĩa làm sao, bây giờ tối thấy... mang máng...

Thư Hương tò mò:

- Thấy cái gì? Người thấy mang máng cái gì?

Đào Liễu đáp:

- Tôi thấy Trương thiếu gia có mập, có thấp thật, cái đầu cũng có lớn hơn người thường, nhưng sao tôi thấy con mắt rất... dễ nhìn, nhất là cái miệng. Không biết tiểu thư có thấy không, có thấy khi Trương thiếu gia cười không? Tôi thấy không giống Trư Bát Giới chút nào hết...

Thư Hương hỏi:

- Nhưng ăn thua gì đến cái vụ “con mắt trái tim”?

Đào Liễu đáp:

- Tôi nghĩ tiểu thư không phải nhìn bằng con mắt, mà nhìn người bằng... ý nghĩ, vì nghĩ xấu về người ta thành ra nhìn theo lối tưởng tượng, tôi nghĩ đó là...

Thư Hương bật cười:

- Là “con mắt trái tim”?

Nàng lại cười hăng hắc và nói tiếp:

- Người học ở đâu đó? Bao giờ vậy? Phải Trương... Óc Mít dạy hông? Hứ, quả đúng là con khỉ... trể.

Đào Liễu cũng cười:

- Cứ cho là Trư Bát Giới đi, nhưng nếu không có Trư Bát Giới thì bây giờ chắc Đường Tăng và Tôn Ngộ Không đã qui y trong ổ nhện ở Bàn Tư Động rồi!

Thư Hương nhìn chăm chăm vào mặt Đào Liễu:

- Mà tại sao người lại bình hấn như thế chứ?

Đào Liễu đáp:

- Có lẽ vì tôi phục người đó.

Thư Hương chớp chớp mắt rồi bỗng bật cười:

- Phục vì nhờ nhìn bằng con mắt... trái tim phải không? Hay lắm, để ta giả người cho hấn cho người ngồi nhìn hấn bằng... trái tim, được hông?

Đào Liễu đáp:

- Được!

Thư Hương nhướng mắt:

- Người nói được?

Đào Liễu thản nhiên:

- Chớ có gì mà không được?

Thư Hương hỏi:

- Người không thấy cái đầu lớn của hấn à?

Đào Liễu đáp:

- Tôi đã nói rồi, đầu của Trương thiếu gia quả có lớn hơn người thường, nhưng có sao đâu? Có khi nhờ đó mà thông minh.

Thư Hương trề môi:

- Thân hình của hấn giống cái thùng đựng nước.

Đào Liễu đáp:

- Thân hình như thế nhưng trái tim thì lại nhỏ, vì nhỏ cho nên có thể luôn tận lòng người, và vì thấy lòng người nên mọi việc đều chu đáo...

Thư Hương nói theo ngay:

- Và vì chu đáo cho nên... cho nên...

Nàng lườm lườm Đào Liễu và hứ một cái thật kêu:

- Đúng là... đập cứt. Học hay dữ vậy? Cho tới cái lối nói có giây có nợ cũng học. Mà ta hỏi người thật không thấy hấn xấu đau xấu đớn hay sao?

Đào Liễu lắc đầu:

- Nhìn toàn bộ thì quả không tuấn tú như người khác nhưng nói là “xấu đau xấu đớn” theo cái giọng của tiểu thơ thì quả tôi không thấy.

Cô ta ngần ngừ và nói tiếp:

- Con người thông minh và tốt bụng, cái xấu nếu có cũng được che lấp, huống chi Trương thiếu gia không xấu.

Thư Hương thiếu điều nháy dưng:

- Trời đất, hấn mà không xấu thì ai xấu?

Đào Liễu thản nhiên:

- Theo tôi thì hạng người như Hoa Hồ Điệp là xấu, hấn không có tư cách đàn ông.

Cô ta nhắm mắt lại như để... tưởng tượng và miệng nói lầm thầm:

- Tiểu thơ nhìn kỹ lại xem, Trương thiếu gia không có chỗ nào xấu cả, nhất là nụ cười, tôi chưa thấy ai có nụ cười dễ nhìn như thế.

Thư Hương trừng trừng mắt và gật gật:

- Được, tốt, người đã “dễ nhìn” thì ta sẽ gả người cho hấn.

Đào Liễu thở ra:

- Chỉ tiếc là Trương thiếu gia đâu có phải đã nhắm vào tôi, người mà Trương thiếu gia nhắm là...

Chợt có tiếng tiếp theo:

- Là tôi, người tôi nhắm, tôi thích là tôi.

Trương Dị.

o O o

Thấy cái dáng lệt bệt thong dong của hấn là Thư Hương đã phát ghét rồi.

Hấn lại cười cười nói tiếp:

- Bất cứ ai cũng thích mình, thích con người của chính mình, người nào mà không vì mình, người đó sẽ bị trời tru đất diệt.

Đó, lại thêm chỗ khác người của hấn.

Đến một cô điểm đủ mảnh khỏe, đủ thủ đoạn mà vẫn cứ bảo mình là tốt, bảo mình là “từ thiện gia”, bảo mình là vì... thiên hạ. Nhưng hấn thì không, hấn nói toát móng heo.

Cũng không phải hấn nói chuyện cao siêu, hấn nói một chuyện rất tầm thường, “ai cũng thế” nhưng lại không một ai “chịu” nó như thế, “dám” nói như thế.

Hấn rất “tầm thường”, nhưng cũng lại rất “không tầm thường”.

Hấn tên “Dị” nhưng hấn không có “dị”. Vậy mà người ta cứ cho hấn là “dị”.

Tại vì hấn nghĩ đúng cái “tầm thường”, làm đúng cái “tầm thường”, còn thiên hạ thì không chịu “tầm thường”.

Đào Liễu đỏ bừng hai má, cô ta không dám nhìn hấn, nhưng hấn thì cứ trơ trơ, hấn ngáp:

- Thôi, đi he.

Thư Hương trừng mắt:

- Đi đâu?

Trương Dị hỏi:

- Chớ không đi thì chẳng lẽ ở đây?

Thư Hương hỏi:

- Trương Hảo Nhi đâu?

Trương Dị đáp:

- Ở trong nhà.

Thư Hương cau mặt:

- Người tha nó một cách dễ dàng như vậy à?

Trương Dị đáp:

- Không như vậy thì sao chứ? Giết ả à? Đập ả trăm roi à?

Thư Hương trừng trừng:

- Người... người... nếu người biết điều thì ít ra người cũng trả thù cho ta chứ?

Trương Dị hỏi:

- Trả thù bằng cách nào? Cô ta đã đánh cô nhiều ít?

Thư Hương đáp:

- Không có đánh.

Trương Dị hỏi:

- Chưởi mắng dữ không?

Thư Hương đáp:

- Không có chưởi.

Như sức nhớ, Trương Dị hỏi:

- Hồi mới tới đây, cô ta bảo cô làm gì?

Thư Hương đáp:

- Nó bảo tôi tắm rửa, thay quần áo, rồi... rồi...

Trương Dị chận hỏi:

- Rồi sau đó mời ăn cơm, giới thiệu cho cô một thiếu niên kha khá đẹp trai? Đúng không?

Thư Hương vùng vằng:

- Thì đúng, nhưng mà...

Trương Dị nói:

- Trong đời, theo lẽ công bình thì người ta trao cho mình cái gì, mình trả lại thứ đó, nếu bây giờ tôi vì cô nương mà “trả thù” thì tôi sẽ trở vô kêu cô ta đi tắm rửa, thay quần áo, mời cô ta đi ăn cơm, rồi giới thiệu cho cô ta một người con trai dễ coi...

Thư Hương dậm chân quát tháo:

- Người... người giúp ta hay giúp nó?

Trương Dị thản nhiên:

- Ai cần giúp thì tôi giúp, tự nhiên là không giúp làm bậy.

Thư Hương hằn học:

- Nhưng tại làm sao nó lại gạt ta? Tại làm sao nó lại sắp xếp để... gả ta?

Trương Dị đáp:

- Tại vì cô đẹp quá, nên có người nhất quyết cưới cô làm vợ, chứ nếu cô mà như... tôi thì có lạ người ta thì người ta cũng không thèm.

Thư Hương giận run:

- Ai nói ta đẹp? Ta không có đẹp gì hết. Người... người không thấy âm mưu của chúng à?

Trương Dị nhượng mắt:

- Ủa, sao bây giờ cô lại khiêm tốn dữ thế? Vậy mà không đẹp...

Hắn lại ngáp dài:

- Tôi phải đi, cô theo tôi hay không theo là tùy ý.

Thư Hương bủi môi:

- Tùy ta chớ tùy người à? Người lấy tư cách gì mà tùy người?

Trương Dị nhún nhún vai và nói lững lơ:

- Lúc nào có gặp Lưu Tiên Sinh thì cô đừng có sợ, hắn không có dụng tâm làm hại cô đâu, hắn chỉ vì quá yêu cô, hắn muốn cưới cô làm vợ, thế thôi, chớ hắn không có ăn thịt cô đâu...

Vừa nói, hắn vừa lật bệt đi thẳng, nhưng Thư Hương đã nhảy vọt theo:

- Đâu? Cái tên... Lưu manh đó ở đâu? Hắn còn ở đây phải không?

Trương Dị đáp:

- Tôi đâu có biết hắn ở đâu? Nhưng mà ở đây hay không thì kệ thầy hắn chớ.

Thư Hương hỏi dồn:

- Mà người mới gặp hắn phải không?

Trương Dị gật đầu.

Thư Hương hầm hầm:

- Tại làm sao người... người không bắt hắn?

Trương Dị đáp:

- Cô cũng đã gặp hắn nhiều lần, thế tại sao cô không bắt hắn?

Thư Hương trừng mắt:

- Ta làm sao bắt hắn được?

Trương Dị nói:

- Tôi cũng vậy, tôi làm sao bắt hắn được?

Thư Hương gắt:

- Người cũng vậy? Võ công người không bằng hắn à?

Trương Dị lắc đầu:

- Ai mà biết...

Và hấn vụt thở ra:

- Thật thì tại cô đánh giá tôi hơi cao chớ tôi không có cao đâu, sợ thấp dữ nữa là khác đó.

Thư Hương hỏi:

- Vậy chớ tại làm sao hấn thấy người là chạy?

Trương Dị đáp:

- Voi gặp sâu cũng chạy vậy? Sâu đâu có ăn thịt được voi?

Thư Hương nhìn hấn trân trối, nhưng hấn vẫn cứ lệt bệt đi về hướng trước và nàng cũng tự nhiên bước theo sau...

o O o

Có những người ghét đến thấy cái chéo áo cũng ghét, nhưng có người vừa ghét mà cũng vừa không ghét. Đó là cái ghét của Thư Hương đối với Trương... Ốc Mít.

Thấy mặt hấn là nàng bực, nhưng đồng thời có một vài việc cũng vui vui. Nàng rất ghét cái lối nói chuyện của hấn, nhưng hấn nói là nàng ít bỏ sót tiếng nào.

Trương Dị đi trước, Thư Hương theo sau và sau nữa là Đào Liễu.

“Thấy cái dáng đi không là đã ghét rồi”. Thư Hương lầm bầm như thế, nhưng càng phút nàng lại đi gần hấn hơn, vừa đi vừa ngó ngó hấn rồi lại ngó ngó Đào Liễu.

Cặp mắt to đen của Đào Liễu lướt qua lướt lại, từ Trương Dị đến Thư Hương rồi từ Thư Hương trở qua Trương Dị...

Thư Hương vụt hỏi:

- Nè, sao người không hỏi coi hấn tính đi đâu vậy?

Đào Liễu chớp chớp mắt:

- Sao tiểu thư không hỏi?

Thư Hương háy cô ta một cái rồi lại háy luôn Trương Dị.

Đào Liễu vụt nói:

- Trương Hảo Nhi tuy đầy miệng dối trá, nhưng có một chuyện không có gạt tiểu thư.

Thư Hương hỏi:

- Chuyện gì?

Đào Liễu đáp:

- Lữ Ngọc Hồ quả thật có đến nơi này, mấy ngày trước đây tôi có nghe nói.

Ánh mắt của Thư Hương sáng rực lên:

- Có nghe nói ở đâu không?

Đào Liễu lắc đầu, nhưng Trương Dị bỗng quay lại cười:

- Hắn đã đến đây rồi và tôi biết chỗ tìm ra hắn.

Thư Hương háy háy hắn nhưng rồi vẫn hỏi:

- Ở đâu?

Trương Dị cười:

- Ở cái chỗ mà đàn ông ưa đến, cái chỗ mà đàn ông ưa thích, cái chỗ đó chắc cô biết.

o O o

Những chỗ mà đàn ông ưa thích chắc chắn phải là một nơi vui.

Có thể nơi đó có phong cảnh đẹp, có rượu tốt, thức ăn ngon, có gái đẹp, có đánh bạc...

Bất cứ một người đàn ông độc thân nào, ít nhất cũng phải ưa thích một trong những chỗ đó.

o O o

Những chỗ này phong cảnh không đẹp.

Nhà cửa thì lụp xụp, cái ngõ vào dọc theo tường thành hình như là một ngõ cụt.

Ngôi nhà này có lẽ thuộc về ngôi nhà cũ mèm từ mười năm về trước chứ không phải bây giờ mới cũ, nhưng nó vẫn là nhà gạch.

Thứ nhà gạch tường long ngói đổ trông còn xơ xác hơn một ngôi nhà lá rách.

Hai cánh cửa ngoài đã tróc hết sơn, đen xám sần sùi, bên ngoài lại có một đồng rác to tướng, ruồi nhặng đóng đô.

Vừa bước tới là Thư Hương đã nhăn mũi:

- Dẫn tới chỗ này chi vậy?

Trương Dị hỏi lại:

- Chớ không đi kiếm Lữ Ngọc Hồ sao?

Thư Hương cau mày:

- Hắn đến cái ổ chuột này làm gì?

Trương Dị cười:

- Chẳng những hắn thường đến rồi lại rất ít muốn đi chỗ khác.

Thư Hương hỏi:

- Tại sao vậy?

Trương Dij đáp:

- Bảo đi kiếm hấn thì dẫn đi kiếm hấn, còn tại sao hấn đến đây thì có lẽ nên hỏi hấn là phải hơn.

Thư Hương vụt lựng khựng:

- Chỗ này có nhiều... nhiều người như Trương Hảo Nhi không?

Trương Dij lắc đầu:

- Những người đến đây không phải đi kiếm "từ thiện gia".

Thư Hương hỏi:

- Vậy họ đến đây làm chi?

Trương Dij cười:

- Những người đến đây là để làm việc... từ thiện...

Thư Hương chớp chớp mắt:

- Nói cái gì lồi thoi quá...

Trương Dij cười:

- Tôi nói đến làm việc từ thiện, nghĩa là đến đây để bỏ tiền cứu tế, bỏ không tiếc, bỏ thật nhanh.

Thư Hương nhú mày:

- Sao lại... nhanh?

Trương Dij đáp:

- Chỉ cần có tiền đến đây thì nhất định không có chỗ nào bỏ nhanh hơn nữa, đốt cũng không nhanh bằng.

Đào Liễu vụt nói:

- Tôi biết rồi, sòng bạc.

Trương Dij cười:

- Hay quá, tôi bảo cô thông minh lắm mà.

Thư Hương bủi môi:

- Căn nhà gần sập như thế này thì dân đánh bạc cũng toàn một hạng nghèo xơ... nghèo xác...

Trương Dij cười:

- Chủ bạc không cần biết người đánh bạc giàu hay nghèo, chỉ cần họ có tiền. Người đánh bạc cũng thế, chỉ cần có sòng bạc, không cần biết đó là lâu đài sang trọng hay là căn nhà lụp xụp.

Thư Hương hỏi:

- Nếu đã mở sòng bài, thì tại sao không lập ở một nơi sang trọng một tí mà lại lập ở trên một cái đồng rác như thế này?

Trương Dị cười nói:

- Đó là chuyện bí mật, chỗ này bí mật.

Thư Hương cau mặt:

- Tại làm sao lại phải bí mật?

Trương Dị đáp:

- Có nhiều nguyên nhân, thứ nhất là để cho những tay sợ vợ; thứ hai là có nhiều người vì thân danh nên phải núp lén; thứ ba là vì có người tại vốn không được... lương thiện, không dám mang bạc đến chỗ công khai...

Hắn cười cười và nói tiếp:

- Vì thế, nơi đây là tốt nhất, ai muốn tới là tới, không ai dám tính chuyện bắt bớ gì cả, cũng không ai tra gạn tiền bạc kiếm ở đâu.

Thư Hương hỏi:

- Nhưng chỗ này đâu phải kín?

Trương Dị đáp:

- Không kín, nhưng mà không ai dám tới.

Thư Hương hỏi:

- Tại sao không ai dám tới?

Trương Dị đáp:

- Tại vì chủ sòng là Kim Đại Hồ Tử.

Thư Hương hỏi tới:

- Kim Đại Hồ Tử là ai?

Trương Dị đáp:

- Kim Đại Hồ Tử tục gọi là Kim Râu, là một con người mà không ai dám ghẹo.

Thư Hương hỏi:

- Lữ Ngọc Hồ sợ ai mà cũng chui vào chỗ này?

Trương Dị đáp:

- Tại vì đây là sòng lớn mà Lữ Ngọc Hồ là tay đánh lớn.

- o O o -